

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Nilammoni Diacono. 364.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πάντα τῆς σῆς πράξεως ἀξία, ἀλλὰ
 τῶν τέλος οὐκ ἔχουσα. τίω μὲν γὰρ
 ὁ χρόνος ἀφανίζεται. τίω δὲ αἰῶνες φε-
 ραίονται, τελευταίω μὴ ὀπισθάρμοιοι.

Ερμωγένει Ἐπισκόπῳ. τξβ.

Ὡσπερ λόγος ἀσφακτος ἀτελής, ὅ-
 πως ἔτι πρᾶξις ἀλογος. οὐκ τέταν γὰρ
 ἀμφοῖν εἰ καὶ μὴ βύλοιτο οἱ τίω ἐλ-
 λόγηται σοφία, φασίλον π καὶ πεπα-
 τημένον πρᾶγμα, ὡς ἄλλοι οἰο-
 ῦντο, ὁ ὁρθὸς καὶ λαμπρὸς χαρακτι-
 εῖζεται τῆς ὑψηλῆς βίος. ὅς γὰρ
 ἀν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, μέγας κληθήσε-
 ται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς ἑρανῶν. εἰ
 δὲ καὶ σύγκρισιν ἀμφοῖν ποιήσῃ, ἔ-
 μένειον πρᾶξῃ μὴ λέγοντα, ἢ λέ-
 γων μὴ πρᾶξοντα.

Ἀπολωνίῳ Ἐπισκόπῳ. τξγ.

Ἐπειδὴ τὸ βιάζεσθαι καὶ ἔλκεν πρὸς
 εὐσέβειαν τὸς αὐτεξούσιος γεγονότας,
 εὐπρεπὲς ἔτ' ἔστιν, ἔτε δοκεῖ. τῶ πεί-
 θην ἢ χαρὸς ἔστι χρυσάμυθος. φάσιζε
 τῶ σαυτῶ βίῳ τὸς ἐν σκοτῶ ἀφα-
 τήσοντας.

Νελάμμωνι Διάκονῳ. τξδ.

Οἱ μὲν πρᾶξοντες, καὶ τοῖς ἱεροῖς μυσ-
 τήροις προσέονται μὴ πολυμήστες, εὐ-
 γνώμονες εἰσι, καὶ ταχέως καὶ εἰς τὸ
 μὴ ἀμαρτανῆν ἀπειθήσονται. οἱ δὲ καὶ
 πλημμελοῦντες, καὶ τῆς ἀχραντων
 μυστηρίων μαρτύρας χερσὶ πολυμήστες
 ἀπειθεῖται, ὡν εἰς, χαθὰς γέγραφας,
 καὶ Ζώσιμος, μύλων εἰς τιμωρίων
 ἀξιοί. ἐνόχους γὰρ ἑαυτὸς ἀποφά-
 ρισι, καὶ τίω ἀφουδῆ τῶ Παύλου
 φωνῶν τῶ σώματος καὶ τῶ αἵματος
 τῶ κυρίου. διὸ δὴ τοῖς μὲν πρώτοις ἐ-
 πάνυ ὀπιθίεται ὁ ἀφάτολος, εἰδὼς
 ὅτι καὶ πρᾶξῃ, ἀλλ' οὐκ οὐκ γινώσκον-
 τες τοῖς θεοῖς τὸ σέβας φυλάττεισι.
 τοῖς δὲ δευτέροις τοῖς καὶ πλημμελεῖσι

tua digna est, sed vita finem non habens.
 Illam enim tempus delet: hanc autem se-
 cula, quæ finem nesciunt, coronant.

Hermogeni Episcopo. 362.

Quemadmodum sermo actionis exerts
 mancus & imperfectus est: ita etiam actio,
 quæ à sermone deseritur. Ex his enim am-
 babus rebus; etiamsi nolint ij, qui disertam
 sapientiam vilem quandam & protritam
 rem esse stulte opinantur, recta & splen-
 dida magistrorum vitæ insignitur. Qui
 enim fecerit & docuerit, magnus vocabi-
 tur in regno cælorum. Quod si ambas in-
 ter se comparare oportet, facere ac non lo-
 qui præstat, quàm loqui ac non facere.

Apollonio Episcopo. 363.

Quoniam eos, qui ita conditi sunt, ut
 arbitrij libertatem habeant, inuitos & re-
 pugnantes ad pietatem trahere, nec hone-
 stum est, nec videtur: idcirco da operam
 ut suasionem, vbi occasio se offert, adhibita,
 per tuam vitam ac mores, eos, qui in tene-
 bris degunt, illumines.

Nilammoni Diacono. 364.

Qui peccant, atque ad sacra mysteria
 accedere minimè audent, sincero iudi-
 cio præditi sunt, ac cõfestim eo adducen-
 tur, ut à peccato abstineant. Qui autem
 peccant, & incontaminata mysteria sce-
 latis manibus attingere non dubitant, (in
 quorum numero, ut scribis, Zosimus etiam
 est) sexcentis suppliciis digni sunt. Reos
 enim, iuxta minimè mendacem Pauli vo-
 cem, corporis & sanguinis Domini seipfos
 reddunt. Quamobrem etiam primos qui-
 dẽ Diabolus hand valde aggreditur, (quod
 scilicet exploratum habeat, eos, quamuis
 peccent, tamen id agnoscentes diuinis re-
 bus venerationem conseruare: at verò in
 secundos, hoc est eos, qui peccant, nec
 peccatum agnoscent, aut licet agnoscent,

tamen contemnunt, ac sacrosancta mysteria contingere minimè verentur, totus se infinuat, istud nempe perfectæ stupiditatis & corruptionis argumentum esse non abs re existimans. Quod etiam in proditore quoque fecit. Non enim quemadmodum tu putas, eò in ipsum ingressus est, quòd Dominicum corpus cõtemneret, sed cùm ipsius improbitatem perspectam haberet, nempe quòd iam incurabili morbo teneretur, vt qui Dominum quidem prodere in animo haberet, nec tamen mysteria percipere recusaret, idcirco eum abduxit. Nam si eum erga diuinum mysterium religiosè ac reuerenter affectum, id deprecantem conspexisset, fortasse ipsum, tanquam adhuc sanæ ac sobriæ mentis hominem præteriiisset. Posteaquàm autem præ auaritia tanquam vertigine laborantem, nec iam amplius mentis compotem esse, verùm ab inexplebili temulentia in furorem actum vidit, atque adeò in eam audaciam elatum, vt ea, quæ ab eiusmodi homine attingi minimè oportebat, attingere minimè vereretur, tum verò ipsius stuporem agnoscens, totus in eum se iniecit.

Tauro Hyparcho. 365.

Tum denique recta iustitiæ regula seruatur (ò virtutis illius, quæ à præfecto requiritur verissimum examen) cùm accusationem disceptatio sequitur, disceptationem, probatio, probationem sententia, pro criminis qualitate supplicium constituens.

Martiniano, Zosimo, Maroni
& Eustathio. 366.

Desperatione obseptas aures, vt audio, habere videmini, atque, vt qui iam pridem vos ipsos supplicii deuoueritis, aduersus eos, qui optima consilia vobis porrigunt, iracundia incitari. Ego verò, vt ex hac infania emergatis, opto, non quòd, nisi emerferitis, detrimenti quicquam hinc subiturus sim (nisi tamen quispiam mœrorem, qui hinc ad me redit, commemoret: nam

καὶ μὴ γνώσκουσιν. ἢ γινώσκουσι μὲν, καταφρονῶσι δὲ; ἢ τῶν ἱερῶν μυστηρίων τολμῶσιν ἀψαδαί; ὅλος ὅπι καμάζι τεκμήριον τ' ἀναληθίας καὶ τῆς ἀφροσύνης τ' ἀνιελύς, τῶν εἶναι εἰκότως οἰόμενος. ὁ δὲ ἢ ὅπι τῶν παροδῶν πεποιήκει. ἔ γάρ, ὡς ἡγή, τῶν δευποικῶν καταφρονῶν σώματος εἰσῆλθεῖς εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ τ' ἰσχυρίας αὐτῶν καταγνῆς, ὅτι λοιπὸν ἀνίατα νοσεῖ. παροδῶν μὲν ἀφροσύμους, μεταχρῆν δὲ μὴ παρατρέμους, ἀχέλο ἄγων εἰ γὰρ εἶδεν αὐτὸν εὐλαβῶς ἔχοντα πρὸς τὸ θεῖον μυστήριον, ἢ παρατησάμενον, ἴσως αἰ ὡς ἐπὶ ἡφροντὰ παρῶδουσε. ἐπεὶ δ' εἶδεν αὐτὸν ὑπὸ τῆς φιλοχρηματίας καρπυρομίται, καὶ μηκέτι τὸν ὀρθὸν ἔχοντα λογισμὸν, ἀλλ' ἐκβαλεθέντα ὑπὸ τ' ἀκουρόσου μέθης. ἔ μὲν δὲ, ἀλλὰ ἢ πλεμίσαντα ἀψαδαί, ὡν ἀψαδαί ποιῶντων ὄντα οὐκ ἐχέτω, τῆς ἀναληθίας τῶν καταγνῆς, ὅλος εἰς αὐτὸν ἐχώρησε.

Ταύρω ὑπάρχῳ. τξε.

Τότε ὁ ὀρθὸς τ' δίκης ὄρος σὺζέται, ἀρχικῆς ἀρετῆς ἀψευδίστατον βασιτισμῶν, ὅταν τῆ μὲν ἀπίσθη κρισις ἀκολυθῆση, τῆ δὲ κριστὸ ἐλεγχος, τῶ δὲ ἐλέγχῳ ἡ ψηφος, ἢ παρὸς τ' ποιότητις ἢ ἀμαρτήματος τ' πμωλείας ἐλέγξασα.

Μαρτινιανῶ, Ζωσίμῳ, Μαρωνί,
Εὐσταθίῳ. τξς.

Κινδυνεύετε, ὡς σιωπῶμεν, πρὸ φραγιδίας ἀπογνώσθη ἀκούας ἐχέτω, ἢ ὡς ἀνὴρ ἐκπαλαί χαροσιώσαντες εαυτῶν ἰσῆς πμωλείας, παροξυμωσάτω παρὸς τῶν παραινουῶν τὰ κελύφα. ἐγὼ δὲ εὐχόμεν ὑμᾶς ἀνεγκεῖν, ἐκ τῆς μανίας, ἔχ ὅτι βλάβην ὑποτίσσομεν, μὴ ἀνεγκέων ὑμῶν, πλὴν εἰ μὴ τις λέγει πλὴν ἀθυμίας τ' παροξυμωσάτω μὲν, οὐ.